

ARTS ESCENIQUES | INICIATIVA

Un cicle mostra a París obres de teatre català

El Théâtre de l'Opprimé presenta aquest mes 'Quatre dones i el sol', de Jordi Pere Cerdà

ELIANNE ROS
PARÍS

Les obres teatrals d'autors catalans han començat a fer-se un lloc a París. Un grup de joves directores i actors ha posat en escena peces d'autors de diferents generacions per donar a conèixer el teatre català als francesos. En aquests moments, està en cartell *Quatre dones i el sol* (*Quatre femmes et le soleil*), de Jordi Pere Cerdà, que s'interpreta en francès al Théâtre de l'Opprimé.

Publicada el 1955, l'obra va ser representada per primera vegada el 1964 i va ser portada recentment a

PECES DE BETH
ESCUDE I JOAN CASES
COMPLETEN L'OFERTA

escena per Joan Ollé. Els membres de la Compagnie du Sarmant, que així es diu la plataforma de realitzadors i actors establerta a París, han apostat per aquest dens text de l'escriptor nascut a la Cerdanya després de representar una peça contemporània: *El color del gos quan fuig* (*Entre chien et loup*), de Beth Escudé. *L'últim dia de la creació* (*Le dernier jour de la création*), de Joan Cases, també forma part d'aquest cicle.

«He volgut mostrar el teatre de diferents generacions d'autors catalans, des de l'actual i metropolità de Beth Escudé al clàssic i rural de Jordi

Pere Cerdà», explica la directora teatral i fundadora de la Compagnie du Sarmant, Neus Vila. Aquesta barcelonina de 31 anys se'n va anar a París fa sis anys per perfeccionar la seva formació i ara està forjant la seva carrera a la capital francesa, on ha aconseguit comptar amb el suport del Ministeri de Cultura.

Amb *Quatre dones i el sol* Vila s'aventura en l'univers tancat i opressiu de la Catalunya profunda de les primeres dècades del segle passat. Són quatre dones amb unes vides que giren al voltant d'un home absent i que intenten fugir de la implacable dominació sexual, social i cultural del seu món. La posada en escena ressalta el text de Cerdà, que té tots els elements d'una obra dramàtica clàssica.

«He intentat reflectir la dignitat del món rural, el pes del matriarcat, a través d'una buscada distància i teatralitat», explica Vila per a qui el teatre és una forma d'expressar «un punt de vista sobre el món». La directora puntualitza que no ha escollit obres d'autors catalans només pel factor de la llengua en què s'han escrit les obres sinó perquè, a més a més, volia donar a conèixer una expressió teatral rellevant. «No m'interessa el toc gueto», afirma. A Vila li interessaven les peces que parlen d'un món que tendeix a «matar la consciència», on s'obre pas «la sensació que tot es dirigeix i construeix per sobre de la persona». ●